

Arrest

nr. 299 999 van 12 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 14 februari 2023 door de correctionele rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor herhaaldelijke inbreuken op de drugwetgeving. Op 30 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer,

Naam: J. (...) Voornaam: A. (...) K. (...) Geboortedatum: (...) 2001

Geboorteplaats: (...) Nationaliteit: Sierra Leone

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of een verblijfstitel.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft, zich als dader of mededader, schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, met verzwarende omstandigheden, de inbreuk gepleegd zijnde tegenover een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar - verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik) - feiten waarvoor hij op 14.02.2023 door de correctionele rechtbank van Brussel bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden.

Uit het bulletin van veroordeling blijkt dat de diverse feiten bij samenhang werden gepleegd te Kortrijk tussen 1 en 31 augustus 2021, meermaals op niet nader bepaalde data, tussen 12 augustus 2020 en 14 november 2021, meermaals op niet nader bepaalde data, tussen 1 september en 5 november 2021, meermaals op niet nader bepaalde data en te Sint-Joost-ten-Node op 15 november 2021. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C- 145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Rekening houdend met de precaire verblijfssituatie van betrokkene en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief en repetitief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene heeft in de vragenlijst, ingevuld op 26.07.2023 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider, verklaard in België te zijn sinds 05.05.2017. Hij verkeert in goede gezondheid. Zijn zwangere vriendin is gerechtigd tot verblijf in België evenals zijn zus. Minderjarige kinderen heeft hij niet. Zijn ouders, broers en zussen, wonen in Sierra Leone. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van oorsprong omdat zijn leven er nog steeds in gevaar zou zijn en hij er geen contacten meer heeft. Betrokkene heeft twee asielaanvragen ingediend en een regularisatieaanvraag. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming werden hem door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geweigerd op 16.11.2017 (beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op

16.04.2018) en 30.11.2021 (verzoek onontvankelijk). De regularisatieaanvraag om humanitaire redenen werd op 13.07.2023 onontvankelijk verklaard.

Desondanks stelt betrokkene geïntegreerd te zijn en sinds 7 jaar geïnvesteerd te hebben in de Belgische maatschappij. Het feit dat hij nu zou moeten vertrekken is een verspilling van al die jaren. Verder wil hij in België een rol spelen in het leven van zijn partner en zijn dochter die in oktober verwacht wordt. Zijn advocaat zou hem daarbij helpen. Naar het einde van het gesprek toe, wanneer hem uitgelegd wordt dat een nieuwe verblijfsprocedure zinloos is, reageert hij misnoegd en verklaart hij te zullen vertrekken, maar naar waartoe wil hij niet zeggen. Zijn verhaal hier is ten einde en hij heeft al teveel tijd verloren.

We wijzen er hier op dat noch deze vermeende zwangerschap, noch het feit dat betrokkene daadwerkelijk de vader zou zijn van dit ongeboorn kind aangetoond wordt. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene dit onvoldoende heeft aangevoerd. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Nederlandse, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niets blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders.

Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van betrokkene in België. Er dient opgemerkt te worden dat zijn relatie 7 maanden geleden is ontstaan op het moment dat hij zich reeds lange tijd in een onzekere situatie bevond. Betrokkene en zijn partner konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van hun gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was. Dat hun gezinsleven moeilijker zal verlopen is dan ook enkel te wijten aan hun keuze om een relatie te beginnen binnen deze precaire context en aan het misdadig gedrag van de betrokkene. Een schending van de artikelen 3 & 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene heeft twee asielaanvragen ingediend en een regularisatieaanvraag. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming werden hem door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geweigerd op 16.11.2017 (beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16.04.2018) en 30.11.2021 (verzoek onontvankelijk). De regularisatieaanvraag om humanitaire redenen werd op 13.07.2023 onontvankelijk verklaard.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Betrokkene heeft, zich als dader of mededader, schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, met verzwarende omstandigheden, de inbreuk gepleegd zijnde tegenover een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar - verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, bezit, aankoop, vervoer van middelen zonder vergunning (met uitzondering van cannabis voor persoonlijk gebruik) - feiten waarvoor hij op 14.02.2023 door de correctionele rechtbank van Brussel bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden.

Uit het bulletin van veroordeling blijkt dat de diverse feiten bij samenhang werden gepleegd te Kortrijk tussen 1 en 31 augustus 2021, meermaals op niet nader bepaalde data, tussen 12 augustus 2020 en 14 november 2021, meermaals op niet nader bepaalde data, tussen 1 september en 5 november 2021, meermaals op niet nader bepaalde data en te Sint-Joost-ten-Node op 15 november 2021. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia L. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook

het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67). Rekening houdend met de precaire verblijfssituatie van betrokkene en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief en repetitief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt. Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Op 30 augustus 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar. Tegen deze beslissing heeft verzoeker ook een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 301 602.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het hoorrecht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing:
(...)

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht "in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden". Volgens de Raad van State moet het gaan om "een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt". Het kan dus evenzeer gaan om een nadelige beslissing over kort verblijf of andere nadelige beslissingen, zoals een inreisverbod of preventieve of vrijheidsbeperkende maatregelen. Zowel het Hof van Justitie als de Raad van State hebben al aanvaard dat de hoorplicht ook gerespecteerd moet worden bij een weigering van een gevraagd voordeel (zie o.m. HvJ C 277/11; HvJ C 287/02; HvJ C 349/07 en RvS 9/6/15, nr. 231.480). In het arrest Boudjlida heeft het Hof van Justitie ook uitdrukkelijk gesteld dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ 11/12/14, Boudjlida, C-249/13).

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99). Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten, ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 11-12-2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003).

Het Hof van Justitie verduidelijkte reeds (Hof van Justitie, C-249/13 van 11 december 2014):

69. Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het de bevoegde nationale autoriteit daarentegen niet verplicht om die derdelander voorafgaand aan het aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen een dergelijk besluit jegens hem vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem een bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, wanneer die derdelander de gelegenheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit ervan afziet een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

De verzoekende partij verklaarde echter dat haar vriendin 7 maanden zwanger is, niet dat de relatie slechts 7 maanden oud was:

(...)

En:

(...)

Als men de bestreden beslissing leest, dan vallen toch een aantal foute assumpties op:

- De vriendin is een Belgische, geen Nederlandse, zoals de bestreden beslissing stelt;*
 - De zwangerschap duurt 7 maanden, niet de relatie – die is langer maar daar wordt niet expliciet naar gevraagd;*
 - De beslissing stelt ook: "Wanneer hem uitgelegd wordt dat een nieuwe verblijfsprocedure zinloos is (...)"*
- Dit doet vragen rijzen bij de correcte uitoefening van dit hoorrecht. Men had de verzoekende partij beter uitgelegd hoe zij haar kind kon erkennen en hoe de procedure gezinshereniging op basis van artikel 40ter VW nadien in elkaar zit.*

Aldus kan reeds worden vastgesteld dat er niet aan zorgvuldige feitengaring werd gedaan en de afweging tussen de publieke en de private belangen die artikel 8 EVRM voorschrijft, niet op correcte wijze gebeurde.

II.1.3 De thans bestreden beslissing lijkt het correctioneel vonnis nooit gelezen te hebben. Het steekt in elk geval niet in het administratief dossier dat de raadsman ontving en de beslissing zelf citeert "het bulletin van veroordeling" om daarna een aantal algemeenheden over drugs te citeren.

Ook dit is geen toonbeeld van zorgvuldige feitengaring.

II.1.4. Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in het dossier van verzoekende partij en is van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]

Verwerende partij heeft de verklaringen van de verzoekende partij tijdens de uitoefening van het hoorrecht niet correct geïnterpreteerd.

Tevens zijn er buitengewone omstandigheden (naar voren gebracht in het verzoek tot humanitaire regularisatie van de verzoekende partij) die het haar buitengewoon moeilijk maken om terug te keren naar haar land van herkomst. De weigeringsbeslissing ex art. 9bis VW maakt nog het voorwerp uit van een hangend verzoekschrift. Indien deze beslissing door de Raad vernietigd wordt, dan heeft dit uiteraard ook gevolgen voor de correctheid van de analyse in het kader van artikel 74/13 VW.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij ook artikel 74/13 VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

2.2 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van het materiële motiveringsbeginsel moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

In de bestreden beslissing wordt aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene heeft in de vragenlijst, ingevuld op 26.07.2023 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider, verklaard in België te zijn sinds 05.05.2017. Hij verkeert in goede gezondheid. Zijn zwangere vriendin is gerechtigd tot verblijf in België evenals zijn zus. Minderjarige kinderen heeft hij niet. Zijn ouders, broers en zussen, wonen in Sierra Leone. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van oorsprong omdat zijn leven er nog steeds in gevaar zou zijn en hij er geen contacten meer heeft. Betrokkene heeft twee asielaanvragen ingediend en een regularisatieaanvraag. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming werden hem door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geweigerd op 16.11.2017 (beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16.04.2018) en 30.11.2021 (verzoek onontvankelijk). De regularisatieaanvraag om humanitaire redenen werd op 13.07.2023 onontvankelijk verklaard.

Desondanks stelt betrokkene geïntegreerd te zijn en sinds 7 jaar geïnvesteerd te hebben in de Belgische maatschappij. Het feit dat hij nu zou moeten vertrekken is een verspilling van al die jaren. Verder wil hij in België een rol spelen in het leven van zijn partner en zijn dochter die in oktober verwacht wordt. Zijn advocaat zou hem daarbij helpen. Naar het einde van het gesprek toe, wanneer hem uitgelegd wordt dat een nieuwe verblijfsprocedure zinloos is, reageert hij misnoegd en verklaart hij te zullen vertrekken, maar naar waartoe wil hij niet zeggen. Zijn verhaal hier is ten einde en hij heeft al teveel tijd verloren.

We wijzen er hier op dat noch deze vermeende zwangerschap, noch het feit dat betrokkene daadwerkelijk de vader zou zijn van dit ongeborn kind aangetoond wordt. Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu

nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene dit onvoldoende heeft aangevoerd. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Nederlandse, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niets blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders.

Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van betrokkene in België. Er dient opgemerkt te worden dat zijn relatie 7 maanden geleden is ontstaan op het moment dat hij zich reeds lange tijd in een onzekere situatie bevond. Betrokkene en zijn partner konden er niet onwetend van zijn dat het voortbestaan van hun gezinsleven in België op losse schroeven stond door het gedrag van betrokkene en het stichten van een gezin in die zin al vanaf het begin precair was. Dat hun gezinsleven moeilijker zal verlopen is dan ook enkel te wijten aan hun keuze om een relatie te beginnen binnen deze precaire context en aan het misdadig gedrag van de betrokkene. Een schending van de artikelen 3 & 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verzoeker bekritiseert in zijn betoog een aantal materiële fouten in de bestreden beslissing. Hij stelt met name dat zijn relatie niet zeven maanden geleden is ontstaan maar zijn partner wel zeven maanden zwanger is. De Raad ziet echter niet in welk belang verzoeker bij deze kritiek heeft. Verweerder motiveert immers ook dat er geen bewijs van de vermeende zwangerschap voorligt, waardoor dit niet zonder meer kan worden aangenomen. Verzoeker weerlegt dit motief niet, noch legt hij enig bewijs van de relatie of de zwangerschap voor. Verder toont verzoeker niet aan dat het motief dat zijn vermeende relatie is ontstaan op een moment dat hij niet over een permanent verblijfsrecht in België beschikte, onjuist is. Verder zet verzoeker niet uiteen op welke manier zijn belangen worden geschaad waar in de bestreden beslissing foutief wordt vermeld dat zijn vermeende partner de Nederlandse nationaliteit bezit, terwijl zij volgens de informatie uit het administratief dossier de Belgische nationaliteit heeft. Opnieuw moet worden benadrukt dat er geen bewijs van enige relatie wordt bijgebracht. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Daarnaast bemerkt de Raad dat verweerder niet kan worden verweten verzoeker niet te hebben uitgelegd hoe hij zijn kind kan erkennen of hoe hij een procedure gezinshereniging kan opstarten. Nog daargelaten het feit dat dit bezwaarlijk de verantwoordelijkheid van verweerder is, moet worden opgemerkt dat verzoeker er wel in is geslaagd een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alsook een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden als zou hij niet van dergelijke administratieve procedures op de hoogte zijn.

Verder bekritiseert verzoeker dat het vonnis van de correctionele rechtbank van 14 februari 2023 zich niet in het administratief dossier bevindt. Verzoeker meent dat daarom het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De Raad kan verzoeker bijtreden waar hij vaststelt dat het administratief dossier geen afschrift van het correctioneel vonnis bevat. Dit neemt echter niet weg dat het administratief dossier wel een overzicht bevat van de correctionele veroordeling van verzoeker. Verzoeker werd door de correctionele rechtbank op 14 februari 2023 veroordeeld voor inbreuken op de drugwetgeving tussen 1 augustus 2021 en 31 augustus 2021, tussen 12 augustus 2020 en 14 november 2021 en tussen 1 september 2021 en 5 november 2021 te Kortrijk en op 15 november 2021 te Sint-Joost-ten-Node. Hierbij geldt een verzwarende omstandigheid dat één van de slachtoffers minderjarig was. Blijkens de bestreden beslissing leidt verweerder uit het lucratief en herhaaldelijk karakter van de feiten af dat verzoeker een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Hij wijst daarbij nog op de ernstige maatschappelijke impact van

druggerelateerde misdrijven. Het staat verweerder vrij om op basis van een eigen onderzoek van het herhaaldelijk misdadig gedrag van verzoeker te oordelen dat hij een bedreiging voor de openbare orde vormt. Bovendien ontkent verzoeker dit niet.

Verzoeker voert aan dat de uitkomst van zijn beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake zijn verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden afgewacht. Hij meent dat dit *“uiteraard ook gevolgen [heeft] voor de correctheid van de analyse in het kader van artikel 74/13 VW”*. De Raad wijst erop dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950). Daarnaast is reeds vastgesteld dat een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet is aangetoond.

Waar verzoeker tenslotte nog een schending van het hoorrecht aanvoert, merkt de Raad het volgende op. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Eerst en vooral stelt de Raad vast dat er zich in het administratief dossier een afschrift van de vragenlijst hoorplicht bevindt die bij verzoeker op 26 juli 2023 werd afgenomen. Verzoeker verwijst ook zelf naar deze vragenlijst in zijn verzoekschrift. Aldus kan niet worden ontkend dat hij weldegelijk op 26 juli 2023 werd gehoord. Volledigheidshalve moet nog worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad bepaalde elementen, die tot gevolg zouden hebben dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen, kenbaar te maken aan verweerder. Aldus bewijst verzoeker niet dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN